

Sygn. I C 759/16 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 października 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący : SSR Monika Drzewiecka

Protokolant : st. sekr. sądowy Wioletta Rosołowska

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2016 r. na rozprawie

sprawy z powództwa : Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.

przeciwko : P. S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej P. S. na rzecz powoda Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 390 zł (trzysta dziewięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 30 listopada 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanej P. S. na rzecz powoda Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 300,30 zł (trzysta złotych trzydzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. wyrokowi w pkt. 1 i 3 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Strona powodowa Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. złożyła w dniu 21 stycznia 2016 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie, w którym wniosła o zasądzenie od pozwanej P. S. kwoty 620 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 30 listopada 2014r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że (...) Sp. z o.o. w W. (wcześniej (...) Sp. z o.o.) dokonała w dniu 30 czerwca 2015r. na rzecz Kancelarii (...) S.A. w W. przelewu wierzytelności przysługującej jej w stosunku do pozwanej. O dokonaniu cesji pozwana została poinformowana pismem z dnia 30 czerwca 2015r. Pozwana w dniu 30 października 2014r. zawarła z cedentem umowę pożyczki na kwotę 300 zł, za pośrednictwem należącej do cedenta platformy internetowej www.kredito24.pl. (...) i zaakceptowana przez strony umowy całkowita należność z tytułu umowy pożyczki, którą pozwana zobowiązała się zwrócić wynosi 620 zł. Pozwana zobowiązała się do zwrotu pożyczki do dnia 29 listopada 2014r.

Postanowieniem z dnia 05 lutego 2016r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu we Włocławku.

Po przekazaniu sprawy, powód przedłożył dokumenty na poparcie twierdzeń zawartych w pozwie.

Pozwana prawidłowo zawiadomiona o terminie rozprawy, nie stawiała się, nie zajęła stanowiska w sprawie, nie złożyła odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił, co następuje:

P. S. w dniu 30 października 2014r. zawarła umowę pożyczki z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. za pośrednictwem należącej do spółki platformy internetowej www.kredito24.pl w kwocie 300 zł. Pożyczka miała zostać spłacona do dnia 29 listopada 2014r. w łącznej kwocie 390 zł. Pieniądze w kwocie 300 zł zostały przelane na wskazany rachunek bankowy pozwanej w dniu 30 października 2014r.

Dowód: umowa ramowa pożyczki z załącznikami – k. 18-20; potwierdzenie przelewu - k. 21

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 czerwca 2015r. strona powodowa nabyła od (...) Sp. z o.o. w W. (poprzednio (...) Sp. z o.o.) wierzytelności przysługujące cedentowi m.in. w stosunku do pozwanej. Na wierzytelność miała składać się kwota 300 zł tytułem kapitału, a kwota zadłużenia łącznie została wskazana na kwotę 620 zł. W dniu zawarcia umowy powód wystawił zawiadomienie o dokonaniu cesji wierzytelności wraz z wezwaniem do zapłaty kwoty 620 zł.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności – k. 13-14; załącznik do umowy przelewu wierzytelności – k. 15; zawiadomienie o cesji z wezwaniem do zapłaty i potwierdzeniem nadania – k. 16-17.

Sąd zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie spełnione zostały przesłanki wydania wyroku zaocznego określone w art. 339 § 1 k.p.c. i nie zaistniały jednocześnie przesłanki wyłączające wydanie takiego wyroku przewidziane w art. 340 k.p.c. Pozwana bowiem, mimo należytego zawiadomienia jej o terminie rozprawy, nie stawiała się na nią, nie żądając jednocześnie przeprowadzenia rozprawy w jej nieobecności i nie składając wyjaśnień ustnie lub na piśmie. W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 339 § 2 k.p.c., Sąd przyjął za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Uzupełniając podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, Sąd przeprowadził dowód z dokumentów stanowiących załączniki do pozwu. Ich wiarygodność w toku procesu nie została podważona.

Przechodząc do oceny zasadności roszczeń powoda, należy stwierdzić, że między pozwaną a poprzednikiem prawnym powoda doszło do zawarcia umowy pożyczki. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Pożyczka ta miała przy tym status kredytu konsumenckiego w rozumieniu ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, (Dz.U. Nr 126, poz. 715 ze zm.). Analizowana umowa podlega również ograniczeniom co do odsetek, które nie mogą przekroczyć czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne; art. 359 § 2 1 k.c.).

Zdaniem Sądu, w przedmiotowej sprawie powód udowodnił zasadność roszczenia co do kwoty 390 zł. Z dołączonych bowiem do pozwu dokumentów wynika w sposób jednoznaczny, że pozwana otrzymała w dniu 30 października 2014r. pożyczkę w kwocie 300 zł, a miała spłacić w dniu 29 listopada 2014r. kwotę 390 zł. Z treści umowy pożyczki wynikało, iż pożyczkodawcy będą należały się odsetki, a zatem w ocenie Sądu zasadnym było żądanie uiszczenia odsetek ustawowych zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 30 listopada 2014r. do dnia zapłaty.

Zgodnie z treścią przepisu art. 353 § 1 k.c., strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Cytowany przepis jednoznacznie określa granicę swobody umów wskazując, że ta jest ograniczona w szczególności przepisami ustawy. Takim przepisem ograniczającym swobodę umów jest między innymi przepis art. 385¹ § 1 k.c., który znajduje zastosowanie do wszystkich umów konsumenckich. Zgodnie z jego treścią, postanowienia umowy zawartej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki

w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (art. 385¹ § 3 k.c.).

Okoliczności niniejszej sprawy wskazują na to, że w odniesieniu do zastrzeżonych w umowie należności za czynności pożyczkodawcy w postaci wezwań do zapłaty, przekazania zobowiązań do agencji windykacyjnej, postanowienia umowy nie były z pozwaną jako konsumentem indywidualnie uzgadniane, a niewątpliwie kształtują jej obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta. Należy zatem uznać, że postanowienia te nie wiążą pozwaną, gdyż w tym zakresie spełnione są przesłanki z art. 385¹ § 1 k.c. Umowa pożyczki została zawarta pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem. Pozwana jako pożyczkobiorca nie miała rzeczywistego wpływu na treść tych postanowień umownych, które zostały jej narzucone w omawianym zakresie przez pożyczkodawcę. Powód posługiwał się wzorcem umowy w omawianym zakresie, zaś kwestionowane postanowienia umowne o kosztach obciążających pożyczkobiorcę w przypadku niewykonania zobowiązania oraz nakładające na pożyczkobiorcę obowiązek zapłaty składki zabezpieczenia, zostały przejęte z wzorca umowy zaproponowanej pozwanej jako konsumentowi przez kontrahenta. Omawiane postanowienia umowy pożyczki kształtują określony obowiązek konsumenta, w sposób niezgodny z dobrymi obyczajami, gdyż zastrzegają dodatkowe opłaty w rażąco wygórowanej wysokości, które w dodatku zostały z góry ściśle i dokładnie określone.

Wskazać przy tym należy, iż opłata za wezwanie do zapłaty (po 20 zł za przesłanie pierwszego, drugiego, trzeciego i czwartego wezwania do zapłaty – za pośrednictwem poczty elektronicznej i listownie oraz 150 zł za piąte wezwanie do zapłaty), uwzględniając wysokość kosztów tego rodzaju usług stosowanych przez firmy je świadczące, jest znacznie zawyżona, w szczególności, biorąc pod uwagę ceny stosowane przez powszechnych operatorów pocztowych, z usług których korzysta powód.

W tym miejscu podkreślić również należy, że zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zapadłym w sprawie o sygn. akt XVII AmC 624/09, za niedozwolone i zakazane do wykorzystywania w obrocie z konsumentami zostały uznane postanowienia wzorców umownych nakładających na kredytobiorcę obowiązki w postaci konieczności poniesienia kosztów związanych z monitorowaniem kredytobiorcy, w przypadku niewykonania zobowiązań wynikających z umowy – a dotyczyło to kosztów telefonicznych upomnień, korespondencji kierowanej do kredytobiorcy związanej z nieterminową spłatą kredytu w postaci zawiadomień, upomnień itp., wyjazdu interwencyjnego do kredytobiorcy. Analogicznie orzekł Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 9 października 2006 roku w sprawie o sygn. akt XVII AmC 101/05.

W konsekwencji należy uznać, że zastrzeżenie dochodzenia od pozwanej zapłaty opłat za wezwania do zapłaty i upomnienia jest niedozwolonym postanowieniem umownym, a jako takie – w świetle przepisu art. 385¹ § 1 k.c. – nie wiąże pozwaną.

Dodatkowo wskazać należy, że uwzględniając wysokość opłat, o których mowa wyżej a także to, że już w samej umowie ustalono je na stałym poziomie niezależnie od kosztów faktycznie poniesionych w związku z podjęciem określonych czynności, obciążenie nimi pożyczkobiorcy można również rozważać w kategoriach kary umownej w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego za niewykonanie w terminie świadczenia pieniężnego. Wszelkie bowiem dodatkowe opłaty, jak opłaty za czynności windykacyjne, czy też związane z uzyskaniem informacji finansowych o pożyczkobiorcy, muszą mieć uzasadnienie ekonomiczne i nie mogą być określone w sposób dowolny.

W konsekwencji, Sąd w omawianym zakresie - co do należności z tytułu kosztów wezwań do zapłaty i upomnień w łącznej wysokości 230 zł – uznał je za świadczenie nienależne.

Z podanych względów, na podstawie art. 720 § 1 oraz art. 481 k.c., orzeczono jak w punkcie 1 sentencji wyroku, w pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu o czym orzeczono w punkcie 2 sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w pkt. 3 wyroku, w oparciu o przepis art. 98 k.p.c. Na koszty poniesione przez stronę powodową złożyły się: opłata od pozwu 30zł, koszty zastępstwa radcy prawnego pełnomocnik powoda ocenił na kwotę 270 zł (stawka ustawowa została przewidziana na kwotę 360 zł (§ 2 pkt 2, rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa, t.j.: Dz.U. 2015, poz. 1804) oraz opłata z tytułu prowizji od przelewu opłaty sądowej w kwocie 0,30 zł. Pozwany w przedmiotowej sprawie nie poniósł żadnych kosztów procesu. Mając powyższe na uwadze oraz wniosek powoda dot. stawki kosztów zastępstwa procesowego, należało zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę 300,30zł.

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c., w punkcie 4 sentencji, Sąd nadał wyrokowi w punktach 1 i 3 rygor natychmiastowej wykonalności, gdyż ma on charakter zaoczny.